

že předváděcí koncese firmy, jež obžalovanému zřídila radiotelefonní stanici, kryje tuto stanici do té doby, až si obžalovaný opatří zvláštní povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení. (Názor svědkem N-ovým v tomto směru vyslovený nemá v zákoně ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, opory, nýbrž odporuje zřejmě ustanovení § 18 zák., podle něhož mohou býti zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní prodávána pouze osobám, které prokáží, že jim byla udělena koncese ke zřizování nebo k provozu radiotelegrafních a radiotelefonních stanic nebo povolení k přechovávání radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení), jednal sice v omylu, nikoli však v omylu skutkovém ve smyslu § 2 e) tr. zák., o něž tu šlo podle mylného názoru nalézacího soudu, nýbrž zřejmě v omylu trestně-právním podle § 233 tr. zák., jímž se nikdo nemůže omlouvat; neboť šlo tu jen o omyl, záležející v neznalosti toho, že podle zákona je potřebí zvláštního povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení. Bylo tudíž vyhověti zmateční stížnosti, rozsudek v uvedeném sprostředkujícím výroku jako zmatečný zrušiti a v důsledku toho zrušiti jej také ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících. Ve věci samé nemůže zrušovací soud ihned rozhodnouti, poněvadž nejsou v rozsudku a jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva položiti za základ rozhodnutí. Rozsudek zjišťuje sice, že obžalovaný neměl povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení, nezjišťuje však, zda obžalovaný vědomě přechovával radiotelefonní zařízení, zda měl je u sebe a věděl o tom. Proto bylo věc vrátiti soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 2929.

Skutková podstata přečinu podle § 335 tr. zák. vyžaduje příčinnou souvislost nehody s jednáním (opomenutím) pachatele, nikoliv i s tou kterou složkou tohoto jednání (opomenutí).

Požadavek, by pachatel předvídal nebezpečí, dlužno vztahovati na dobu, kdy bylo na něm, by se podle předpisu platného pro jeho jednání zachoval určitým způsobem, nikoliv na dobu pozdější, kdy se nezachováním předpisu již vytvořila nebezpečná situace, jejíž vzniku právě má býti předpisem zabráněno, a kdy jde již jen o to, by se nebezpečná situace nevystupňovala ve škodný výsledek.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Zm I 185/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní mají význam jen námitky, že se pro trestnost souzeného skutku podle § 335 tr. zák. nedostává příčinné souvislosti

mezi nepřípustnou rychlostí jízdy a nehodou chlapce H-a a že tu není vědomí obžalovaného o nebezpečnosti nepřípustné rychlosti jízdy. Tyto námitky nebudou je stížnost na skutečnostech rozsudkem zjištěných, nýbrž přímo na posudku znaleckém, zejména na domnělých projevech znalce, že se úrazu nedalo zabránit, ani kdyby rychlost jízdy byla bývala menší než 15 km a že obžalovaný nemohl předpokládati, že mu dítě vkročí do jízdni dráhy, přesněji, že se ve středu ulice obrátí, změníc náhle směr svého pohybu. Než v protokole o hlavním přelíčení není žádný z těchto domnělých projevů znalce zaznamenán. Znalec udal ve směru tom toliko, že osudné vrácení se chlapce zavinilo jeho úraz a že nepadá tu v úvahu ani rychlost auta ani jakákoliv jiná opatření se strany řidiče a že úrazu nedalo se již žádným opatřením zabránit. S tímto konečným závěrem znalce nemusel se soud zvláště vypořádati, jelikož jest důsledkem znalcova předpokladu, že rychlost 15 km byla přípustná, kdežto rozsudek pokládá za nepřípustnou již rychlost vyšší 6 km. Kdyby byl zachoval tuto hranici, byl by však obžalovaný mohl zabránit nehodě i podle posudku znalcova. Vždyť znalec udal, že za předpokladu, že v době, kdy chlapec změnil směr svého pohybu a vrátil se k levému chodníku, byla vzdálenost mezi autem a chlapcem 1 m, nesměla býti rychlost jízdy, mělo-li se auto zastavit ještě před chlapcem, větší než 7.33 po případě 7.67 km. Než, nehledíc k tomu, že podkladem námitek nejsou rozsudečná zjištění, ba nejsou jím ani výsledky hlavního přelíčení, jsou námitky i jinak pochybeny. Skutková podstata přečinu podle § 335 tr. zák. žádá příčinnou souvislost nehody s jednáním (opomenutím) pachatele, nikoliv i s tou kterou složkou tohoto jednání (opomenutí). Zda se pachatelovo jednání přičí v té neb oné složce platným předpisům, nemá významu pro posouzení objektivní známky příčinné souvislosti, nýbrž má význam teprve pro posouzení subjektivní známky pachatelovy nedbalosti v ten smysl, zda platné předpisy sprostředkovaly pachateli poznání, že jeho jednání, nezachová-li se podle předpisů těch, může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro právní statky, k jichž ochraně byly předpisy vydány. Požadavek, by pachatel předvídal nebezpečí, dlužno tudíž vztahovati na dobu, kdy bylo na něm, by se podle předpisu platného pro jeho jednání, zachoval určitým způsobem, nikoliv na dobu pozdější, kdy se nezachováním předpisu již vytvořila nebezpečná situace, jejíž vzniku právě má býti předpisem zabráněno, a kdy jde již jen o to, by se nebezpečná situace nevystupňovala ve škodný výsledek. Správnosti tohoto názoru svědčí okolnost, že § 335 tr. zák. předpokládá jen předvídatelnost toho, že může vzejíti nebo zvětšeno býti nebezpečí, nikoliv předvídatelnost nebezpečí skutečného, a že předpokládá ohrožení právních statků jím chráněných povšechně, nikoliv právě v osobě toho, kdo pak v nich doznal újmy. Proto stačí, že obžalovaný mohl — jak rozsudek zjišťuje — v době, kdy bylo na něm, by přizpůsobil rychlost jízdy nepřehlednosti jízdni dráhy, neboli, než a když předjížděl povoz fy P., předvídati povšechnou nebezpečnost jízdy rychlejší 6 km, a nezáleží na tom, zda mohl v době pozdější, když uviděl chlapce na silnici, předvídati i to, že chlapec ten bude autem zasažen. Závěr o nedbalosti obžalovaného není tedy rušen ani jeho důvodným předpokladem, že

chlapec vyvázne z nebezpečné situace způsobené rychlou jízdou auta bez nehody tím, že nezmění směr chůze a zůstane mimo část (stranu) silnice, na kterou bylo auto obžalovaným řízeno, kterýžto předpoklad obžalovaného jest zjištěn větou rozhodovacích důvodů, že by měla jen za zachování všech kautel opatrnosti význam okolnost, že obžalovaný nemohl předvídati, že se chlapec obrátí a poběhne zpět.

Čís. 2930.

V § 48 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. nařízená včasnost výstražného znamení vyžaduje, by nebylo dáno jednak příliš pozdě, jednak příliš brzy. Zdali je splněn i druhý předpoklad, závisí na zvláštních okolnostech případu, zejména na místních poměrech, a i na tom, že sebe hlasitější a hlučnější znamení je slyšeti jen na určitou vzdálenost. Bude nutno opakovati znamení a dávatí je na kratší vzdálenosti, je-li silnice nepřehledná, takže nemůže býti postřehnuťo zrakem, co sluchu uchází, a je-li počítati s přibližováním se vozidel pohybujících se rychle opačným směrem, které pro rychlý pohyb svůj a automobilu mohou býti v době, kdy autem dáno znamení, v takové vzdálenosti od něho, že jejich řidiči první znamení nemohlo býti slyšeno.

Příčinná souvislost (§ 134 tr. zák.) není přerušena tím, že škodný výsledek nastal jen spolupůsobením vedlejších okolností, za nichž byl trestný čin spáchán; podle § 335 tr. zák. stačí, bylo-li nebezpečí, jinak již dané, zvětšeno jedním (opomenutím) pachatelovým.

Ustanovení § 431 tr. zák. má místo toliko v případech, ve kterých z nedbalého jednání (opomenutí) buď vůbec škoda nenastala, nebo nastala jen škoda menší než v § 335 tr. zák. předpokládaná.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Zm II 196/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 12. března 1927, jímž byl stěžovatel, obžalovaný pro přečin proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 431 tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 15. září 1926 u L. jedal autem a před zákrutem silnice nedávaje zavčas znamení, dopustil se opomenutí, o němž již podle přirozených, pro každého snadno seznatelných následků, seznati mohl, že se jím může přivoditi nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí, a z něhož vzešlo těžké poškození na těle Stanislavu H-ovi.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného, jež uplatňuje jediný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., jest bezdůvodná. K opomenutí záleže-